

Μοναχός Δημήτριος Γρηγοριάτης († 1930-1976) [Μέρος 1ο]

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

Μοναχού Δαμασκηνού Γρηγοριάτου

Ήλθα στην Μονή μας, μάλλον μ' έφερε η Κυρία και Βασίλισσα του Όρους Αειπάρθενος Θεοτόκος Μαρία τον Ιανουάριο του 1975. Εκτός από τους δικαιολογημένους εξωτερικούς εντυπωσιασμούς μου για τα μεγαλοπρεπή κτίρια, το απόκρημνο της τοποθεσίας, για τους κρεμαστούς κήπους της Μονής μου, οι νοερές ματιές μου εστράφησαν ιδιαίτερα στα ειρηνικά πρόσωπα μιας περίπου εικοσάδος Γρηγοριατών μοναχών.

Δεν είναι καθόλου εύκολο ένας άπειρος και απνευμάτιστος νέος να εισχωρήσει βαθιά στα μυστικά παλάτια μιας μοναχικής Ψυχής για να ερευνήσει, να ανεύρη και να θαυμάσει κάτι από τις πλούσιες δωρεές, με τις οποίες διηνεκώς αγωνίζονται να στολίζουν τις ψυχές τους οι Αγιορείτες μοναχοί.

Πάντως ομολογώ ότι όλα τα σεμνά και ανεπιτήδευτα Γεροντάκια μπήκαν βαθιά

στην σκέψι μου και στην καρδιά μου. Αναζητούσα τρόπους να τους πλησιάσω, ν' ανοίξω «κουβέντα» μαζί τους, ν' ακούσω και να μη χάσω καμμιά λέξι από το αγνισμένο στόμα τους.

Ο Αδελφός π. Δημήτριος, ηλικίας τότε 45 ετών, ήτο ένας από τους 2-3 νεωτέρους Πατέρας. Δεν υπήρχαν νεώτεροι, πλην δύο. Τον ενθυμούμαι να σέρνει αργά το βήμα του, να έχη στραμμένο το κεφάλι του προς τα δεξιά και να κυττάζη, όποιον του ωμιλούσε, με χαρωπό βλέμμα και ευγενικό χαμόγελο. Είχε κάτι πολύ διαφορετικό επάνω του. Σε είλκυε με την απλότητά του, σε καθήλωνε με το ειρηνόχυτο χαμόγελο του, σε edίδασκε μυστικά ότι κάτι πολύ ανώτερο και αόρατο κρύβεται μέσα στην παιδική καρδιά του.

Γινόσουν φίλος μαζί του. Ήθελες να τον ακολουθής και να τον κυττάζης. Αν ήτο δυνατόν να του αρπάξης αυτό το κάτι, το απροσδιόριστο το απερίγραπτο, το ανεξίτηλο που κρατούσε με τόση σπουδή και αγάπη στην καρδιά του και το επρόδιδε το σεμνό πρόσωπό του.

Κάποτε ο Θεμιστοκλής της Αρχαίας Ελλάδος, που ήθελε να δοξασθή κι αυτός όπως ο Μιλτιάδης για τις νίκες του κατά των Περσών, έλεγε: «Δεν με αφήνει να κοιμηθώ το τρόπαιο του Μιλτιάδου». Αλλ αυτός ο πόθος είχε συνεπάρει και τις δικές μας τις ψυχές. Δεν ημπορούσα να κοιμηθώ άνετα, διότι κάτι μεγάλο μου έλειπε. Κι αυτό που ζητούσα το έβλεπα τόσο εμφαντικά στην πανέμορφη και πάνσεμνη μορφή του μοναχού Δημητρίου.

Όταν τότε εμείς οι 6-7 νέοι Δόκιμοι της Μονής εβλέπαμε τον σεμνοπρεπή και χαριτώνυμον μοναχό Δημήτριο ανάμεσά μας, ξυπνούσε μέσα μας η αγάπη για προσευχή, για αγώνες πνευματικούς, για ασκητικά παλαίσματα. Βλέποντες την οσιακή βιοτή του είχαμε την απάντησι ότι ακολουθώντας κι εμείς το παράδειγμά του, θα ημπορέσουμε να οδηγήσουμε στα έγκατα της βορβορωμένης καρδιάς μας αυτόν το ασύλητο θησαυρό του Πνεύματος, την θεοποιό Χάρι του Θεού, η οποία τον είχε κυριολεκτικά «ληλατήσει»;

Έτσι, έτρεχα από Γέροντα σε Γέροντα, από διακόνημα σε διακόνημα, από κελλί σε κελλί για να ακούσω, να ιδώ να μάθω και ίσως κάποτε να πάθω τα Θεία...

Τον Αδελφό Δημήτριο τον βρήκα το 1975 σαν βοηθό διακονητή στο Δοχειό με πρώτο υπεύθυνο τον Γέροντα Δαμιανό.

Επειδή ήτο πολύ σιωπηλός και σύννους, διότι κρατούσε μυστικά την ευχή του Ιησού, ήτο αρκετά δύσκολη η συνομιλία μας για το παρελθόν του και την

καταγωγή του. Ημπόρεσα όμως να του αποσπάσω αρκετές πληροφορίες σχετικά με το βιογραφικό του.

-Πάτερ Δημήτριε, από που κατάγεσθε και γιατί εγίνατε μοναχός;

-Γεννήθηκα στο χωριό Καλογερόραχη Μεσσηνίας στις Νοεμβρίου 1930. Κατά κόσμον ωνομαζόμουν Κωνσταντίνος Καπράλος του Παναγιώτου και της Ουρανίας. Από μικρός αγαπούσα την εκκλησία και την προσευχή. Ήμουν, θυμάμαι, πέντε ετών, όταν δέχθηκα την πρώτη δαιμονική προσβολή. Στεκόμουν σε περίοδο χειμώνος στον τζάκι του σπιτιού μας. Έξαφνα ακούω μία φωνή: «Γύρισε πίσω...».

Έστρεψα το κεφάλι μου προς τα οπίσω και απέναντί μου είδα να στέκεται ένας τράγος με σηκωμένα ψηλά τα δύο μπροστινά του πόδια. Δεν καταλάβαινα ότι αυτό το ζώο θα ήταν ο διάβολος. Σηκώθηκα και με πολλή αθωότητα πλησίασα να τον πιάσω. Τότε όμως ο...τράγος εξαφανίσθηκε.

-Πως εξηγείς, π. Δημήτριε, σε μια τόσο μικρή ηλικία την παρουσία του δαίμονος;

-Νομίζω ότι ο Κύριος επέτρεψε στον Πονηρό να με πειράξει, για να του δείξη ότι αυτό το παιδάκι, δηλαδή εγώ, θα γίνη αργότερα μοναχός. Επίσης έχω τώρα την αίσθησι ότι αυτή η φωνή που άκουσα: «Γύρισε πίσω...» ήταν του Φύλακος Αγγέλου μου, ο οποίος ήταν τότε κοντά μου και με προειδοποίησε να κυττάξω. Εγώ εκύτταξα τον διάβολο με την μορφή του τράγου, χωρίς να φοβηθώ, διότι η παρουσία του προστάτου μου Αγγέλου με είχε γεμίσει από χαρά.

Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου

Άγιον Όρος Άθω

2005

Επιμέλεια κειμένου Αναβάσεις

Το κείμενο προέρχεται από τα αρχεία του πατρός Δαμασκηνού Γρηγοριάτου, τον οποίον και ευχαριστούμε θερμά για την παραχώρηση των αρχείων, όπως επίσης ευχαριστούμε και τον γέροντα της Μονής Οσίου Γρηγορίου πατέρα Γεώργιο Καψάνη για την ευλογία και την άδεια δημοσίευσης.

Πηγή: anavaseis.blogspot.gr